

ENTREVISTA A

Paco Monja

Periodista

Paco Monja i Peña (Fresneda de la Sierra Tirón, Burgos, 1957) va arribar a Granollers l'any 1974. Llicenciat en Ciències de la Informació per la UAB, es va iniciar en el periodisme com a corresponsal del Vallès Oriental de *Mundo Diario*. Especialitzat en premsa local i comarcal, durant més de quaranta anys ha treballat i col·laborat en diversos mitjans de comunicació com *Comarca al Día*, *La Veu del Vallès*, *L'Actualitat Comarcal*, *Plaça Gran*, *Publijordi*, *Revista del Vallès*, *AraGranollers*, *El 9 Nou*, *Ràdio Granollers* i Granollers TV. També ha estat coautor d'una trentena de llibres sobre la ciutat i la comarca. El 1996 va rebre el quart Premi de Periodisme Amador Garrell i Alsina de la Delegació Comarcal d'Òmnium Cultural i aquest Sant Jordi publica el llibre *Vet aquí! 75 homes i dones de Granollers*, on recull alguns perfils biogràfics que ha publicat a la secció *Vet aquí! d'El 9 Nou*. Està casat amb Rosa Ruera i Duran; té quatre fills, comptant les dues joves, i quatre nets.

© XAVIER SOLANAS

Vas arribar de Burgos el 1974. Per què Granollers?

Vaig venir a Granollers per circumstàncies familiars. Tenia aquí dos germans: l'Ignacio, que va estudiar Dret; i un altre germà, en Daniel, que treballava a Pinsos Diana, era conductor de camions, i va morir en un accident a Tordera. A Burgos hi quedàvem els meus pares, la meva germana i jo, i vam decidir venir cap aquí. L'arribada va ser difícil i encara ho va ser més quan, al cap de dos anys de dol, en el primer viatge dels meus pares cap a Burgos, van tenir un accident en què van morir el meu pare i el meu cosí... Realment vam tenir una mala arribada a la ciutat. Les primeres propietats que vam tenir a Granollers van ser dos nínxols al cementiri.

Vas treballar quatre anys a Roca Umbert.

Amb la meva germana María Asun vam començar a treballar a Roca Umbert, on ja estava empleat el meu germà Ignacio; ell a les oficines, jo com a tècnic de qualitat i la meva germana com a teixidora. Com moltes altres persones, buscàvem una vida millor. Vaig estar-hi quatre anys, que van ser molt importants per a mi. Vaig tenir la sort de comptar amb molt bons companys de feina, entre els quals Modest Pou, que em va facilitar poder compaginar la feina amb els primers cursos de Periodisme. Va ser Carlos Paredes, un company de l'institut Antoni Cumella, que abans es deia Roser Pujadas, el que em va animar a estudiar Periodisme.

Vas viure anys de lluites sindicals.

Van ser anys difícils. Roca Umbert va posar en marxa el segon pla de reestructuració tèxtil del sector cotoner. Això significava acomiadar 411 dels 550 treballadors que hi havia en aquells moments. Va ser un cop molt dur per moltes famílies de Granollers. Jo formava part del comitè d'empresa, amb Antonio López, Antoni Cornellas, Llorenç Roca, Isabel Ruiz, Fernando García, Julián Corón, Carmen Navarro, Rafa Piñero... Eren anys de transició democràtica i dels primers moviments sindicals. Molts d'aquests companys van formar part de Comissions Obreres, d'UGT i de la CNT. El sindicalisme comarcal va començar a forjar les seves estructures amb el conflicte de la fàbrica Roca Umbert.

“Els anys de la transició eren temps convulsos i això feia que els periodistes estiguéssim molt temps al carrer”

Com van ser els teus inicis en el món del periodisme?

Vaig començar la meva carrera periodística amb la corresponsalia del Vallès Oriental de *Mundo Diario*, un periòdic barceloní d'esquerres de molta tirada, uns 70.000 exemplars, centrat en els conflictes i les noves reivindicacions socials després de la dictadura...

Els anys de la transició eren temps convulsos i això feia que els periodistes estiguéssim molt temps al carrer: als polígons i als barris, que s'estaven refent, amb els inicis dels ajuntaments democràtics. Vaig fer molt periodisme de carrer i vaig cobrir les primeres eleccions municipals.

“Sempre dic que els periodistes som transportistes: escoltem històries i les portem al carrer”

Has treballat en molts mitjans de proximitat.

Després de Mundo Diario vaig estar al diari local Comarca al Día i a altres mitjans de proximitat com La Veu del Vallès, L'Actualitat Comarcal, Publijordi...

A Plaça Gran hi vaig viure una bona experiència com a director, durant tres anys, en què va passar de ser una publicació local a ser una revista comarcal. I també vaig gaudir molt a L'Actualitat Comarcal, on vaig poder fer el que més m'agrada, periodisme social, de carrer.

T'anomenen el degà de la comunicació local i comarcal. Va ser una aposta conscient?

Els anys ho han volgut així. Possiblement també la comoditat i la trajectòria professional. Sempre m'he sentit còmode fent periodisme a Granollers. Tot i que ha estat complicat. La premsa comarcal ha passat per moltes dificultats i a la dècada dels vuitanta vaig viure moments impossibles, sense seguretat social... Sempre estaré molt agraït a Publijordi, que va ser la primera empresa que em va assegurar. Després ja vaig treballar a la Revista del Vallès durant 24 anys, on vaig arribar a ser director adjunt. Després vaig treballar a Granollers Televisió... fins que em vaig jubilar el 2018.

Quins moments destacaries de la teva carrera?

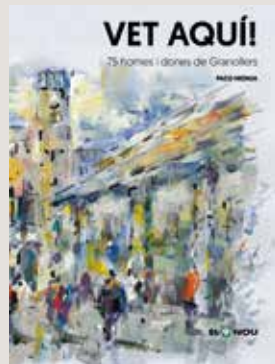
No és fàcil fer periodisme local i comarcal, sobretot en informació política, perquè treballes amb polítics que coneixes, i el periodisme ha de ser crític amb el govern. Vaig viure moments complicats com la moció de censura de 1992 de Manuel Nériz. Va ser una època complicadíssima amb plens municipals de vuit i nou hores. I a Granollers Televisió també vaig viure moments importants com la desarticulació del comando Barcelona d'ETA l'any 1991. Vam ser el primer mitjà de l'Estat a donar cobertura al que estava passant a Lliçà de Munt.

Has tingut molt bons companys de professió.

Sempre estaré agraït per la confiança que m'han donat i l'ajuda que m'han prestat quatre persones que per a mi han estat vitals: Josep Arenas, Ramon Munné, Josep Garrell i, en un altre àmbit, Lluís Tintó, per la tasca que ha fet a l'Arxiu Municipal de Granollers i per la documentació que he pogut consultar durant tota la vida, ara a l'abast a internet. Valoro moltíssim haver conegut tants companys i em fa molt feliç veure que periodistes joves amb qui he treballat s'han fet un lloc a la professió.

**“Vet aquí!
és gent
entregada,
que fa coses
per la ciutat,
que dedica
hores i esforços
a les entitats
que representen,
al capdavant de
la cultura, de les
entitats socials,
econòmiques,
esportives...
un valor
importantíssim
per Granollers”**

Portada del llibre
de Paco Monja,
Vet aquí! 75 homes
i dones de Granollers

Com valors l'evolució del periodisme?

Jo soc més de paper. Havia treballat en ràdio i televisió, però soc més de premsa escrita. A Granollers hem passat de tenir tres o quatre publicacions al quiosc, a tenir-ne només una, El 9 Nou. I hem passat de tenir nou quioscos a la ciutat, a tenir-ne només dos o tres. Hi ha barris sencers a Granollers sense cap quiosc. Jo sempre dic que estem assistint no sé si a la mort, però sí al funeral del periodisme de paper. Avui en dia és molt difícil veure una persona amb un diari pel carrer o llegint-lo en un cafè... però malgrat això crec que el paper continuarà existint i la gent continuarà llegint i rellegint els diaris en paper, igual que els llibres. Llarga vida al periodisme i a la premsa escrita.

Has fet més de mil d'entrevistes. Tens algun secret?

A mi em dona molt joc fer un cafè i fer les entrevistes en llocs quotidians: bars, restaurants... Durant 24 anys, de 1989 a 2013, a la Revista del Vallès hi vaig publicar més de mil entrevistes, una per setmana. Del meu dia a dia professional valoro sobretot la bona experiència que representa entrevistar gent que t'explica històries. Totes les persones són interessants i sovint, fent entrevistes, ens enduem grates sorpreses. Sempre dic que els periodistes som transportistes: escoltem històries i les portem al carrer.

Publiques Vet aquí! 75 homes i dones de Granollers.

A El 9 Nou vaig començar a publicar una secció que es deia Vet aquí!, en la qual, per primera vegada, més enllà de l'entrevista, hi incorporava altres informacions i alguna opinió personal. Més que entrevistes, m'agrada dir-ne perfils biogràfics. Són persones de Granollers, de tota mena i condició. Vet aquí! és gent entregada, que fa coses per la ciutat, que dedica hores i esforços a les entitats que representen, al capdavant de la cultura, de les entitats socials, econòmiques, esportives... un valor importantíssim per Granollers. Són entrevistes des de la bona sintonia, des d'un punt de vista sempre constructiu, les coses positives de la gent. En aquesta secció he fet un total de 255 entrevistes, entre 2018 i 2023. En el primer llibre n'hi ha 75 i la idea és que se'n publicaran dos més. Estic molt agraït a l'empresa editora, que és El 9 Nou, Premsa d'Osona, que ha apostat per aquest projecte. Presentem el llibre el dia 12 d'abril a les 19 h, al Museu de Granollers.